

Những vui buồn trong đời công chức của tôi

Đỗ Hữu Hứa

Lời Giới Thiệu: Lá Thư Ái Hữu Công Chánh có mục đích gửi đến toàn thể anh chị em Ái Hữu khắp nơi những tin tức vui buồn, và sinh hoạt tại các vùng khác nhau trên những quê hương mới. Để bớt khô khan, Lá Thư AHCC còn đăng thêm những bài viết về đủ các loại đề tài khác nhau. Nhưng đề tài gần gũi nhất với lá thư, là nhắc lại những kỷ niệm vui buồn trong quá khứ, trong khi hành nghề, như những lời hàn huyên tâm sự khi chúng ta gặp nhau bên chén trà. Bài này, Ái Hữu Đỗ Hữu Hứa viết về kỷ niệm ngày xưa, rất hợp với nội dung Lá Thư. BPT hy vọng bài này sẽ mở đầu cho những bài tương tự của các Ái Hữu khác trong tương lai. Có vài Ái Hữu ngại viết về chuyện cái 'tôi', vì sợ bị hiểu lầm là khoe khoang. Nhưng nếu ngại như vậy, thì những kỷ niệm đáng ghi nhớ sẽ bị chôn vùi và không ai biết, uổng lắm.

BPT kêu gọi các AH khác, viết những kỷ niệm vui buồn trong đời của một người hành nghề Công Chánh, cho những Lá Thư sắp tới. Hay ít nhất, mỗi người, viết những lá thư chung, thăm các bạn đồng nghiệp mà từ lâu chưa gặp, hoặc có thường gặp, nhưng chưa có dịp tâm sự giải bày. Nếu có được nhiều lá thư như vậy, thì những LTAHCC sắp tới, sẽ có nội dung đúng với ý nghĩa mong muốn của Lá Thư Ái Hữu Công Chánh.

Năm nay tôi đã ngoài bát tuần, thuộc vào hàng thất thập cổ lai hi, hàng mà mình có làm gì sai trái, không hay không phải đều được mọi người tha thứ!...Nhờ vào đó tôi mới có can đảm viết lên những kỷ niệm sau đây và thêm vào nữa là các bạn bè thân thương đã khuyến khích và kêu gọi tôi đóng góp bài cho Lá Thư Công Chánh và nhất là đề tri ân những vị thầy, những cấp chỉ huy ...đã ưu ái, tận tình giúp đỡ, hướng dẫn tôi trong những năm tháng làm việc.

Tôi thuộc khóa 4 kỹ sư Công Chánh (1952-1956, ra trường tôi được bổ về Tập sự tại Nha Tổng Giám Đốc Thiết kế Đô Thị và Công ốc, KTS.Nguyễn Duy Đức là Tổng Giám Đốc, "sếp" trực tiếp của tôi là KS.Hồ Văn Chấn, Phó Giám Đốc. Tổng Nha Kiến Thiết bấy giờ trực thuộc bộ Kiến thiết và Thiết kế Đô thị, bộ này vừa mới được thành lập từ năm 1956, ô. KTS Hoàng Hùng làm Bộ trưởng .

Công Tác đáng nhớ đầu tiên trong cuộc đời tôi:

Tổng Thống NGÔ ĐÌNH DIỆM muốn xây một Trung Tâm Điện Ảnh Đầu Tiên của Việt Nam Cộng Hòa. Tôi tập sự với Ô. Chấn được ít tháng thì vào một ngày đẹp trời đầu năm 1957, Ô. Chấn gọi tôi vào văn phòng, đưa ra một tập hồ sơ và bảo:

-Ngày mai,anh sẽ gặp Ô. NOTBI,đại diện Mỹ để biết những công tác bổ túc phải làm, mục đích là biến đổi một trụ sở đang xây cất ở đường Thi Sách của Bộ Thông Tin dùng làm văn phòng thành một Trung Tâm Điện Ảnh, hiện nay phái đoàn Mỹ đang ráo riết xúc tiến công trình để hoàn thành trong vòng 5 tháng theo lệnh của Tổng Thống. Thấy tôi ngần ngại, lo âu,ông trấn an:

-Có ô.Đức và tôi giúp đỡ, không việc gì phải lo lắng cả. Tôi yên tâm phần nào. Sau những cuộc tiếp xúc với Ô.NOTBI và 2 KS. Mỹ về Nước và Điện thì các vấn đề phải thực hiện là:

- Phải có nước liên tục 24/24, nước phải thật trong sạch,nhu cầu nước ban đầu là 2 -2,5m³ trong ngày, tương lai sẽ nhiều hơn.
- Phải có điện liên tục 24/24 (nếu nước hoặc điện bị cắt bất thành linh thì phim đang rửa sẽ hỏng hết).
- Phải có hệ thống thu lôi để ngừa sấm sét

Tôi đã giải quyết từng việc theo trình tự như sau:

1. Về nước: Sau khi suy nghĩ và nghiên cứu tôi nhận thấy rằng: nước đô thành rất tốt, được khử trùng, uống được nhưng trong nước có những rỉ sét đen đỏ, nếu nhỏ nước lên tờ giấy thấm, sau khi nước bốc hơi đi, trên tờ giấy thấm là những rỉ sét màu đen nhờ nhờ lờ lợt, những vết này sẽ làm phim bị hoen ó, cần phải lọc bỏ... Tôi đã trình phương án như sau:

Để loại bỏ rỉ sét trong nước cần phải lọc nước qua cát và sỏi rửa thật sạch: xây một bể dài 6m, rộng 4m, cao 1m,80, bể âm xuống mặt đất, chỉ âm được 50cm thôi vì nơi đây đào xuống 60cm là gặp nước ngầm, bể có 3 vách ngăn theo bể dài để có 4 bể nhỏ: bể 1: lọc, bể 2: lắng, bể 3: lọc, bể 4: chứa, bể chứa là lớn nhất, dài 2m; còn 3 bể kia bằng nhau cỡ 1.20m. Lớp cát sạn trắng trong hai bể lọc dày độ 50cm. Nước sau khi lọc xong sẽ được bơm lên tháp nước và nước này cung cấp cho Trung Tâm Điện Ảnh, 1 tháp nước sẽ được xây cạnh bể lọc.

Trang bị 2 máy bơm phòng khi máy bị hỏng. Phương án này được chấp nhận ngay. Để tranh thủ thời gian, Ô. Chấn chỉ thị tôi thiết kế bể lọc và chứa nước và tháp nước. Sau khi xem xét các bản đồ bê tông cốt sắt các công trình này, Ô. Chấn đã cho thực hành ngay .

2. Về điện: Để có điện liên tục phải có máy phát điện.

Cuối tháng 1/1957 ô.NOTBI đem đến công trường 1 máy phát điện, nhờ lời thầy dạy tôi đã thực hành như sau:

Vì máy phát điện làm rung chuyển nhà cửa chung quanh,tôi đã đặt máy ở 1 phòng cuối cùng của trụ sở. .Bê đặt máy phải có trọng lượng lớn hơn trọng lượng của máy, ở những điểm tựa của máy phải tăng cường sắt cho dòn dàu, tôi đã cho đào đất nơi đặt máy, đóng cọc bê tông để chịu bệ, lấp cát trước khi lát gạch sàn nhà, thế là máy đã được biệt lập với tòa nhà.

Trong thời gian này tôi thường bàn thảo với anh bạn tôi là anh Nguyễn Tấn Thọ, anh đã cho tôi rất nhiều ý kiến hay.

Mỗi khi làm xong 1 công tác nào như máy phát điện,máy bơm ,hệ thống thu lôi tôi đều cho chạy thử dưới sự chứng kiến của Ô. NOTBI và đại diện TT.Điện Ảnh.

Một ngày nọ Ô. NOTBI gặp tôi và cho biết nước có nồng độ pH=6.3, rất tốt, không để lại 1 vết bẩn nào trên phim, tôi chỉ cho ông xem những vết rỉ sét bám vào sỏi và nhắc ông là nên cho rửa sỏi ít nhất 2 lần 1 năm.

Ngày khánh thành TTĐA. Ô. Bộ Trưởng Trần Chánh Thành được Ô. NOTBI và Ô.Giám Đốc.hướng dẫn đi xem khắp nơi từ các phòng làm việc được trang bị máy móc tối tân đến những phòng đặt máy phát điện, bể lọc nước, nhà máy bơm.....Khi vào đến phòng chiếu phim thì trên màn ảnh là hình ảnh cuộc viếng thăm của ô.Bộ Trưởng từ khi Ô. bước vô cổng cho đến cuối. Mọi người vô cùng kinh ngạc, thích thú và tiếng vỗ tay vang rền không dứt, họ hoan hô kỹ thuật quay phim, rửa phim nhanh chóng ngoài sự tưởng tượng. Ô. Bộ Trưởng hân hoan ra về và riêng tôi lòng mừng khắp khởi với sự thành công của tác phẩm đầu tay.

Khi nghe tôi báo cáo việc khánh thành, ô. Đức đã cười nói: Trường Công Chánh đã đào tạo nhân sự thật công hiệu.

Tôi được sót tên trong sổ Nam Tào

Thoát chết lần 1: Mìn

Trong lòng 2 bàn tay tôi có 2 đường chỉ tay đặc biệt ít người có, đó là đường may mắn, 2 đường thật đậm, thật rõ ràng, nếu nói theo tướng số thì những thành công mỹ mãn trong học hành thi cử cũng như trong công việc làm ăn của tôi đều nhờ 2 đường chỉ tay này, đây là những Hồng Phúc mà ông bà cha mẹ để lại cho tôi:

Vào năm 1965, Ty Kiến Thiết tỉnh Định Tường phụ trách xây cất Trung tâm Phát Tuyến cho vùng 4 chiến thuật, trụ sở được bảo

vệ cẩn mật với 4 hàng rào kẽm gai và 2 lô cốt kiên cố trên đường trước cổng ra vào.

Một hôm Tòa Tỉnh trưởng báo cho biết là vừa gỡ được 1 quả mìn trên đường vào trụ sở, tôi giật mình vì chỉ trước đó khoảng 1 giờ tôi đã đi vào thăm công trường, vội vàng cùng anh tài xế ra xe, chúng tôi trở lại con đường lúc nãy. Trời đã cứu 2 thầy trò tôi: dấu bánh xe Landrover của chúng tôi vẫn còn in vết chỉ cách lỗ mìn 15cm!!!...Hú hồn! Mô Phậ! Lạ chúa tôi !

Thoát chết lần 2: Máy bay rơi:

Năm 1971 có chuyến đi "Thanh tra công tác bình định và phát triển" do 1 vị Trung Tướng cầm đầu, như thường lệ thì khi ông Tổng giám đốc Nha Kiến Thiết không đi thì người đi thay ông là tôi, nhưng đúng vào thời điểm đó tôi bị đau nặng và phải mổ không đi được, người được đề cử đi thay tôi đó là ông Huỳnh-Văn-Nhu Trưởng khu kiến thiết vùng 2.

Không may, hôm ấy thời tiết xấu máy bay bị rơi, trong số người tử nạn có các vị như: Ô.

Trung Tướng, phi công, người đại diện USAID (em ruột của dưỡng tôi). Ông Huỳnh-văn-Nhu là những người ngồi ở đuôi máy bay không bị thương tích gì cả vì khi rơi máy bay chúc đầu xuống, những vị ngồi gần ô. Tướng phần ở đầu máy bay đều bị tử nạn, nếu lần đó tôi mạnh khỏe, tôi được theo phái đoàn thì chỗ của tôi là ở phần đầu máy bay! Hú Hồn !Lạ Phậ !

Thoát chết lần 3: Bạch diện thư sinh:

Tổng Thống Ngô-Đình-Diệm ra lệnh bãi bỏ Bộ Kiến Thiết và Thiết Kế Đô Thị thay vào đó là Tổng Nha Kiến Thiết và Thiết Kế Đô Thị trực thuộc Phủ Tổng Thống, ô. Kỹ sư Trần-Văn-Nam làm Tổng Giám Đốc và ô.KTS Nguyễn duy Đức làm phụ tá.

Một hôm ô. Nam điện thoại cho ô. Đức yêu cầu cử gấp 1 kỹ sư trẻ lên gặp ông để nhận công tác KHẨN, hai vị sếp của tôi là ô.Chấn và Ô. Đức hội ý và chỉ định tôi lên gặp ô. Nam. Ô. Nam đưa ra 1 bản đồ và phán: Tổng Thống ra lệnh lập 1 tỉnh lỵ mới tên Phước Thành ở chỗ này (tay ông chỉ vào 1 vòng tròn màu đỏ trên bản đồ), hôm qua, Đại tá Nguyễn Hữu Có và tôi đã thị sát vùng này bằng trực thăng, việc đầu tiên là anh đến đây đo đạc và lập bản đồ cao độ cần thiết cho việc thiết kế bản đồ chính trang xây dựng công ốc, thương mại và khu gia cư sau này, về nhân sự và những việc khác ô. Đức sẽ lo cho anh, nhớ đem theo lương thực khô như gạo, cá khô, mắm để ăn khi làm việc. Ra về lòng âu lo vô cùng. Sau khi nghe tôi kể ô.Đức và ô. Chấn cũng ái ngại cho tôi. Khi đó ô. Phạm-Minh-Cảnh, Chánh Sự Vụ Sở Kỹ Thuật kiêm Trưởng Ty Tân Tạo đưa ý kiến là đề cử anh Nguyễn-Hữu-Ty, một Đốc công "giàu kinh nghiệm chiến trường và dày dặn phong sương" làm phụ tá cho tôi, tôi mừng vô kể.... Ba hôm sau chúng tôi lên đường. Đoàn có tất cả 15 người gồm anh Ty, 12 trắc họa viên, tài xế cam nhông và tôi, các anh đều trên 35 tuổi, anh Ty lớn nhất 40 tuổi, các anh đều có vợ con đề huề....

Máy móc, dụng cụ cần thiết, xăng nhớt, gạo, mắm, muối, nôi niêu, song chảo.... mọi

Thứ anh Ty đều lo chu đáo, chúng tôi khởi hành từ 8 giờ sáng mãi 5 giờ chiều mới tới nơi, khi rời quốc lộ xe chạy trên con đường mòn đi sâu vào trong rừng thưa hàng mấy chục cây số, không 1 bóng người, không một hàng quán... toàn là rừng cây thưa thớt, cỏ tranh vàng úa dưới ánh mặt trời gay gắt, đi quanh quẩn thêm khoảng nửa giờ nữa thì thấy gần khe suối có 2 căn nhà bỏ hoang, không cửa nẻo, gió mưa ra vào thoải mái... Vô cùng mừng rỡ, anh em nhào vào... người nấu cơm, kẻ nướng cá khô... ăn uống xong là căng ghế bó và không quên dặn nhau giăng mùng vì muỗi vo ve, ôn ào như ong vỡ tổ sẽ ăn thịt mất..... Sáng hôm sau thức dậy, ăn uống qua loa, anh Ty phân công cho các anh em, sau đó anh và tôi đi thám sát 1 vòng, vẽ bản sơ đồ ghi rõ các điểm, đặc biệt ở những vùng cao và ven bờ suối để cắm mốc các điểm để lấy cao độ và đặt máy nhắm .

Trưa ngày thứ 2 có 1 vị linh mục ở quận lỵ cách xa đây khoảng 2-3 km đến và ân cần mời tôi lên trú ngụ tại nhà ông vì ông bảo nơi đây thiếu an ninh và tiện nghi tôi thiếu nhưng tôi từ chối xin được ở lại chung sinh hoạt với anh em để cùng làm việc và không quên thành kính cảm ơn lòng tốt của ông.

Qua ngày thứ 3, trong khi đi hướng dẫn và kiểm soát anh em nhắm máy ghi số đo đạc thì có 1 anh lính cỡ 17, 18 tuổi vác súng trường kè kè theo tôi, tôi hỏi thì anh trả lời là ô. Quận trưởng sai đến để bảo vệ ô. kỹ sư, tôi thốt dạ vì tôi ăn mặc y như các anh em khác mà anh lính trẻ này lại nhận ra tôi! Phải chăng vì cái vẻ “bạch diện thư sinh của tôi?”, tôi nói anh đứng xa chúng tôi độ 100m, núp trong bụi, thấy gì bất thường thì ra hiệu cho chúng tôi biết. Công

tác tiên triển tốt đẹp, đến ngày thứ 10 thì công việc đã đạt được 1/3, ai nấy đều cố gắng, quyết tâm làm, mong sớm hoàn tất để được về với gia đình, tối hôm ấy, tôi bị sốt dữ dội, cả đêm không ngủ, anh Ty khuyên tôi ở nhà nghỉ nhưng tôi vẫn cố gắng ra công trường, sốt càng lúc càng cao, tôi mê man suốt 3 ngày, 3 đêm..... Anh Ty sợ tôi đi gặp Diêm vương khiêu nại gì đó nên anh thu xếp đồ đạc, bẻ tôi lên xe chạy về Saigon, nửa đêm về đến nhà ô. Đức, anh đập nhẹ vai tôi, tôi nghe vắng vắng: “Cụ Tổng giám đốc, tôi xin giao ô. Hứa lại cho cụ, ông sốt miên man 3 ngày nay rồi, xin cụ lo cho ông, tôi sợ ông chết...”, ông Chấn ở nhà bên cạnh chạy qua và lập tức ông cùng tài xế chở tôi đến dưỡng đường Lê-Văn-Miêng góc đường Lê-Văn-Duyệt và Hồng Thập Tự, bác sĩ đến ngay và ông lui cho tôi liên tục 4 mũi thuốc vào mông, ông bảo tôi bị nhiễm trùng nhiều thứ và phải đánh phủ đầu để ngăn những bệnh khác....Ba ngày sau cơn sốt dần dần hạ và đến ngày thứ năm thì tôi được chuyển vào nhà thương Chợ Rẫy, nằm ở đây hơn 1 tuần thì được xuất viện, đúng là Công Tử nhưng Con Nhà Nghèo mà lại Bạch Diện Thư Sinh !!!!!

Thoát chết khi còn là nhi đồng : Tắm sông

Đúng ra câu chuyện này phải được viết đầu tiên nhưng lúc đó tôi mới 6 tuổi, không biết vào thời điểm này trong lòng bàn tay tôi đã xuất hiện 2 đường may mắn chưa, hay chỉ là sự ngẫu nhiên.

Lúc đó tôi được 6 tuổi, tôi theo mẹ tôi từ Đồng Hới về thăm ông bà ngoại tôi ở Huế. Buổi trưa hôm ấy cậu tôi rủ tôi đi tắm sông, tôi mừng rỡ lon ton chạy theo, đến nơi tôi vội vàng cởi quần áo và nhảy tòm xuống sông dù tôi chưa biết lội và chưa hề được tắm sông lần nào, trong khi ấy thì cậu tôi tưởng tôi biết lội và tôi đang ngụp lặn, nhưng mãi không thấy tôi trôi đầu lên, ông hoảng hốt không kịp cột dây xì-líp vội vàng nhảy ùm xuống kéo đầu tôi lên, khi ấy tôi đã uống nước sông no nê, mặt mày tím tái, tay chân run lẩy bẩy.....chỉ trẻ vài giây nữa là tôi chầu Diêm Chúa rồi.

Sau này khi lớn lên,tôi có dịp trở lại bên sông, tôi lấy cây đo nơi ấy thì sâu là 1m mà tôi chỉ cao 80cm,và có thể vào thời điểm tôi 6 tuổi có thể sâu hơn.

Ở tuổi này tôi có thể khẳng định rằng con người ta sống chết có số và con cái được thừa hưởng những Hồng Phúc của ông bà cha mẹ và cả những nhân quả mà chính mình tạo ra.

Năm 32 tuổi, tôi làm việc ở Định Tường, anh bạn tôi có nhờ một ông thầy tướng số lấy cho tôi lá số tử vi, nhưng lúc đó còn trẻ tôi không tin và xếp bỏ vào ngăn kéo..... Sau vụ máy bay rớt tôi mới mở ra xem thì thấy có điểm như sau: Khi tôi gặp những gì nguy hiểm đều có quý nhân phù trợ. Và 1 điểm nữa thì sau năm 75 mới thấy là đúng:

-Năm 42 tuổi sẽ mất quyền, mất chức, mất hết tài sản và có thể bị tù đày. Tôi sanh năm 1933, đến năm 1975 là đúng 42 tuổi.

Như vậy là trong sổ Nam Tào đã sót tên tôi, Ông Bành Tổ xưa kia sống đến bao nhiêu tuổi nhỉ? Còn tôi thì sao đây ? Hi....hi...hi...hi....

(còn tiếp)

Thơ của Thân Hữu Nguyễn đình Cung

Quý Anh Ái-Hữu Công-Chánh thân mến,

Tôi vừa nhận được Email của Anh Hứa gửi cho viết lại vài ký-ức trong quãng đời một Kỹ-sư Công-Chánh phục vụ cho đất nước trước 30-4-1975. Bài viết này Anh Hứa cũng đồng gửi đến Quý Anh.

Tôi với Anh Hứa là bạn học cùng lớp rất thân tại Trường Khải-Định Huệ (tên Trường từ khi thành lập đời Thành-Thái là Trường Quốc-Học, sau khi Hoàng Đế Bảo-Đại lên ngôi năm 1932, dùng đế-hiệu vua cha đổi lại là Trường Khải-Định, mãi đến năm 1956 mới gọi lại là Quốc-Học). Anh Hứa và tôi cùng đậu Tú-Tài 2 năm 1952 rồi vào Saigon học tiếp đại-học, Anh Hứa học Công Chánh còn tôi theo Kiến-Trúc.

Tôi cũng có cái duyên được góp mặt liên tiếp mấy năm vừa qua trên Lá Thư Công-Chánh với vài bài thơ nhỏ gửi Anh Hứa và mừng quý Bạn Công Chánh trong những dịp đầu năm khi phát hành LTCC.

Cái gắn bó của Công-Chánh và Kiến-Trúc là 2 ngành kỹ thuật luôn sát cánh với nhau đồng hành trên một con đường : đâu có Công-Chánh là ở đó có Kiến-Trúc, và ngược lại. Đây cũng là lý do hôm nay tôi được tâm-sự cùng Quý Anh sau khi đọc bài viết của Anh Hứa.

Đương nhiên, tôi cũng có nhiều bạn trong đại gia-đình Công Chánh, là bạn cùng lớp hồi đó, hoặc những thế hệ Khải-Định kế tiếp kể từ năm 1952. Nay một số không ít các bạn đó đã không còn nữa, nhất là ở lứa tuổi trên tám mươi gần chín chục như thế hệ chúng tôi. Riêng lứa 1952 chúng tôi ở VN chỉ còn Anh KS/CC Nguyễn Sĩ Cẩm hiện ở Cần-Thơ VN, bên Pháp còn mỗi bạn KS/CC Đỗ-hữu Hứa mà thôi !

Xin trở lại bài viết của Anh Hứa.

Đọc bài viết này, Quý Anh chắc hiểu cho tâm trạng của Anh Hứa. Hầu như phần đông chúng ta, trong giới kỹ thuật trước 1975 cũng chung tâm trạng này.

Sau 30-4-1975, từ hải ngoại, hình thành những Hội Ái-Hữu của những người con VN

xa xứ. Trong số đó, Ái Hữu Công Chánh là một, mà mọi thành viên nay đều ở tuổi cô-lai hi trở lên, là "những người già". Mà người già, thì hay nhìn lại quá khứ, sống với quá khứ. Dù huy hoàng hay buồn đau, quá khứ này chúng ta đều trân trọng, gìn-giữ. Có dịp gặp lại nhau, chúng ta mừng vui như được cùng sống lại thời tuổi trẻ thân thương. Ai cũng có chuyện để nói, để kể cho nhau nghe một thời bạn bè đây ấp những kỷ niệm khó quên được phục vụ cho đất nước trong lãnh vực chuyên môn của mình.

Mỗi người trong chúng ta, có lẽ ai cũng cùng chung một nỗi niềm tâm sự như thế. "Nỗi niềm biết tỏ cùng ai" ... Những lúc tình cờ gặp lại nhau, những buổi họp mặt bè bạn đồng môn, những trao đổi qua thư từ ... hễ khi có dịp là lại cùng nhau nhắc tới những ngày xưa ... Không hiếm là có bạn kín đáo viết lại cuộc đời mình qua những trang hồi-ký, hoặc chỉ để cho chính mình đọc lại thôi, hoặc cùng số ít bạn bè thân thiết trao đổi cùng nhau (như trường hợp này).

Lại cũng có một số hồi ký nào đó được phổ biến rộng rãi hơn. Bởi vậy, được đọc bài viết của Bạn Đễ-hữu Hứa, tôi thật sự xúc động và trân trọng. Cũng bởi những cảm xúc nói trên, tôi mạo muội được gửi đến Quý Anh những dòng này để nói lên sự đồng cảm với Anh Hứa, mong Quý Anh tha thứ và không chấp trách sự đường đột này.

Xin thân ái chúc Lá Thư Ái Hữu Công Chánh luôn là cầu nối bạn bè Công Chánh, Chúc Quý Anh nhiều sức khoẻ.

NGUYỄN-ĐÌNH CUNG.

Riêng với Bạn Đễ-hữu Hứa :

Cám ơn Bạn, cám ơn Bạn vô cùng.

Bạn đã cho tôi được sống những ngày xa xưa luôn bên nhau suốt một thời Trung Học, cho đến hôm nay. Vẫn còn đó, chúng ta không thể nào quên một thời bé bỏng được nuôi dưỡng và lớn lên giữa khúc ruột miền Trung "đất cày lên sỏi đá" thiếu thốn đủ mọi mặt, tiếng súng cuộc nội-chiến tương tàn không

ngớt đe dọa mạng sống con người bất cứ lúc nào.

Giờ đây, con đường chúng ta phải đi đã gần đến điểm cuối, thời gian trước mặt cũng không còn nhiều nữa ! Tất cả rồi sẽ biến mất. Chỉ mãi mãi còn lại tình bạn giữa chúng ta !

Thân ái. CUNG

• **BPT:**

BPT rất cám ơn anh đã chia sẻ với những lời tâm sự nhiệt tình như vậy. Công chánh Kiến trúc mãi mãi là bạn đồng hành trên cả lý thuyết lẫn thực hành cũng như đời sống của những người theo hai ngành nghề này và hai anh lại là bạn chí thân từ thuở nhỏ lại càng quý hơn nữa. Không phải cái tình cảm của hai anh với nhau như thế để có được trong đời sống hằng ngày. Biết bao nhiêu người đã mong muốn có được một tình bạn lâu dài như tình bạn của hai anh đối với nhau mà không có được. Trường hợp hai anh là điều hy hữu rồi đó. BPT cũng xin chúc mừng anh tình bạn lâu dài và hiếm có của hai anh.

Nếu trong tương lai anh có viết bài gì cũng xin tiếp tục gửi thẳng cho BPTLTCC để đăng trong Lá thư như một thân hữu.

BPT sẵn sàng đón nhận những bài viết của anh và rất hy vọng sẽ nhận được nhiều trong tương lai đây nghe anh.

BPT xin kính chúc anh cùng gia đình được mọi sự tốt đẹp và sức khỏe dồi dào.